

TEĎ TO VIDÍM JINAK

Mořická Anna Chiara

Teď to vidím jinak. A co vidím jinak? Vlastně všechno. Přijde mi, že s dospíváním je svět míň a míň růžovější. Začnu třeba se školou.

Jako malá jsem vstávala v sedm hodin, posnídala jsem, podívala jsem se na pohádku a pádila jsem do školy. Ve škole jsem byla maximálně do 12:30 a šla jsem domů. Zbytek dne jsem “létala“ po venku, hrála si s panenkami a se svou nejlepší kamarádkou Zuzkou a šla jsem spát.

A jak to mám teď? Úplně naopak.

Vstávám o půl šesté ráno, obleču se a spěchám na autobus. Ve škole několikrát zaslechnu otázku: „Kam půjdete na střední? Čím chcete být?“ – což mě zase vrátí do hlubokých myšlenek, které z celého srdce nenávídím. Ve škole trčím až do 14:30 a zase utíkám na autobus. V autobuse se snažím odreagovat, a tak si pustím do sluchátek písničky, ale vyruší mě pán a ptá se mě: „Mladá paní, můžu si k vám přisednout?“ Řekla bych ne, ale nemám na to srdce, a tak svolím. Jakmile ucítím, jak si mě pánovy oči prohlíží, zvednu se a stoupnu si opodál. Už jsem doma a hádejte, co je první věc, na kterou se mě rodiče zeptají? Ano. Je to všech velice oblíbená otázka. „Jak bylo ve škole?“ „Dobře,“ odpovím a jdu do svého pokoje. Zasednu za psací stůl, otevřu diář, ve kterém je napsaných spoustu povinností a začnu. Jeden příklad, druhý příklad, jedno cvičení a další a tak to jde třeba hodinu a půl. Pak se ještě naučit článek nebo slovíčka. „Už to mám hotové. Konečně!“ vykřiknu z plného hrdla. Jdu se osprchovat a ve sprše mě navštíví mé “oblíbené“ myšlenky. „Kam chci vlastně jít na střední školu? Co chci v životě dělat? Co mě vlastně baví? Mám pocit, že všechno kazím, že nejsem v ničem dobrá, že mě nikdo nemá rád a taky...“ Mé přemýšlení přeruší táta svým klepáním. Otráveně vylezu ze sprchy, dám na sebe pyžamo a jdu do postele. Otevřu mobil a dívám se, jak si ostatní užívají a já...

A jak vlastně vidím svět v pandemii?

Jako první musím stoprocentně zmínit roušky. “Mám je tak moc ráda!“ Ale teď už vážně. Těším se, až budu moct smět jet v autobuse, aniž bych měla zamlžené brýle nebo zpocený obličej. Co se taky změnilo, je určitě strach. Nemám strach, že se nakazím já. Mám strach, že těmi nakaženými budou moji rodiče nebo kdokoliv z rodiny. Co kdyby to bylo vážné? Co kdyby... umřeli? Nechci, aby se jim něco špatného přihodilo. Jsou to moji maminka a tatínek. I když se někdy pohádáme, tak je pořád mám z celého srdce ráda.

Děkuji vám, že jste si přečetli můj “dramatický“ příběh. Nashledanou.